

Зазимський Благовісник

№2
серпень
2008р

"Бо слово хресне для загиблих безумство є, а для нас,
що спасаємось, сила Бога."
(1Кор.1, 18)

Парафіяльна газета Свято-Воскресенського храму с.Зазим'є УПЦ + <http://zazimye.info>

Мир Вам, дорогий читачу!

Широ вітаємо Вас із святом Хреста Господнього, а також 1020 літтям хрещення Київської Русі. Значення віри Христової, безперечно, дуже важливе для нашого народу, нашого села і кожного з нас особисто. Християнство принесло на нашу землю не тільки культуру, письменство тощо, а найголовніше - можливість приобщитися до Бога і стати богоподібними. Прикладом цього для нас є безліч святих нашої святої землі.

Ми знаємо, що зазимці завжди були побожними про що свідчить велетенський храм і багато благочестивих традицій, що живуть в них. Сьогоднішній Хресний хід є цією доброю традицією.

З повагою, редакція.

Винесення честних дров Хреста Господнього. Свято Макавеїв. Святкування хрещення Русі.

14 серпня (1 серпня за церковним календарем) день, який багатий для Православної Церкви на події.

Основне свято цього дня називається "Походження (винесення) честних дров Животворящего Хреста Господнього". Втім, таємничий вираз "походження дров Хреста" означає просто хресний хід.

В НОМЕРІ

Православне Зазим'є

Як правило, історія більшості українських поселень починається з церкви. Від самого початку Господь благословляв місце і залишав якусь ознаку, яка б свідчила про святість його.

стор.4

Один на один с Богом

Зачем нужна исповедь? Этот вопрос практически в 100 % случаев встает перед человеком, который пытается жить церковной жизнью.

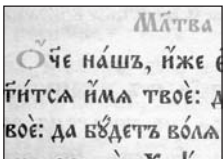
стор.6

Що потрібно знати про церковний етикет на приході

Загально прийняті правила поведінки в церковній огорожі.

стор.9

Молитва Господня

Це перша молитва, словами якої звертається християнин до Бога і яка є взірцем для нашої особистої молитви.

стор.11

Ольга Федорівна Щиголь

...закохана у свій квітучий край, у рідне мольовниче Зазим'є. Тут її коріння, що живиться соками землі. Тут той батьківський поріг...

стор.12

У грецькому часослові 1897 року так пояснюється походження цього свята: "Внаслідок хвороб, які часто траплялися в серпні, спрадавна утвердився в Константинополі звичай виносити Чесне Древо Хреста на дороги і вулиці для освячення місць і відвернення хвороб. Напередодні, виносячи

Його з царської скарбниці, клали на святому престолі Великої Церкви (на честь Святої Софії - Премудрості Божої). Від цього дня до Успіння Пресвятої Богородиці, творили літії (*короткі молебні*) по всьому місту і пропонували Хрест народу для поклоніння. Це і є винесення Чесного Хреста".

У нашій Церкві це свято з'єдналося із спогадом Хрещення Русі в 988 році. Згадка про день Хрещення Русі збереглася в Хронографіях XVI століття: "**Врестиса князь великий Владимир Внєвскій и всеа Русі августа I**". У "Сказанні дійсних чинів святої соборної і апостольської великої церкви Успіння", складеному в 1627 році по благословінню патріарха Московського і всієї Русі Філарета, дається таке пояснення свята 1 серпня: "*А на происхождение в день Честного Креста бывает ход освящения ради водного и просвещения ради людского, по всем градам и весем*".

Цього ж дня встановлено свято Всемилоствому Спасителю Христу Богу і Пресвятій Богородиці на честь перемоги в 1164 році великого князя Андрія Боголюбського в поході проти поволжських болгар і грецького імператора Михайла над сарацинами.

За прийнятим в Православній Церкві чином цього дня здійснюється поклоніння Хресту (за чином Хрестопоклонної неділі Великого посту) і мале освячення води. Разом з освяченням води освячується також мед нового збору (звідси народна назва свята - медовий Спас).

Хрещення Київської Русі

Макавеї.

Про мучеників Макавеїв розповідається в 2-ій Книзі Макавеїв в Біблії, відомий також окремий твір на цю тему Іосифа Флавія. Події, висвітлені в цій книзі, відносяться "до періоду гоніннь сирійського царя Антіоха IV Єліфана (176-164 до Р.Х.), який проводив політику інтенсивної еллінізації Іудеї. Ця політика супроводжувалася примушенням євреїв до участі в язичницьких жертвопринесеннях, порушенні суботи і інших "законів батьківських". За відмову прийняти язичництво тисячі євреїв були страчені Антіохом".

Так, жертвами стали немолодий вчитель Єлезар, а також сім його учнів із своєю матір'ю, які за відмову їсти свиняче м'ясо були піддані жорстоким мукам і смерті. Спочатку був замучений Єлезар. Потім брати, яких мати всіяко надихала, мужньо зазнавши муки, гідно зустріти смерть. Після чого гонителі вбили і її. Перед лицем

смерті всі вони твердо сповідували віру в Єдиного Бога і Воскресіння мертвих. Один із синів, помираючи, говорив: "Ти, мучитель, позбавляєш нас цього життя, але Цар світу воскресить нас, померлих за Його закони, для життя вічного". Інший, протягнувши руки для відсікання, сказав: "Від неба я отримав їх, і за закони Його не жалію їх, і від Нього сподіваюся знову отримати їх". "Той хто вмирає від людей жадано покладати надію на Бога, що Він знову оживить", - упевнений був ще один з братів. В ті часи траплялися тисячі подібних історій. Що ж було особливого в їх

Святі мученики Макавеї

подвизі, що Церква, детально описавши їх страждання, свято пам'ятає про них до цього дня?

"Розповідь про мучеників свідчить не тільки про мужність іудеїв, які були готові померти за свої батьківські традиції, але і про те, що віра у Воскресіння мертвих була широко поширена в єврейському народі задовго до пришествя Христа". Починаючи Слово, присвячене Макавеям, Григорій Богослов говорить про те, що небагато християн вшановуватимуть цих мучеників, оскільки вони постраждали до Христа.

Не дивлячись на те, що Макавеї які постраждали до хресної смерті Христа - постраждали "згідно Хреста", а тому, поза сумнівом, заслуговують на особливе шанування з боку християнського світу.

Безперечно, одним з найбільш яскравих прикладів християнського подвигу в цьому оповіданні є мати, яка не тільки стала свідком смерті своїх дітей, але і сама надихала їх на мученицький подвиг: "Я не знаю, як ви з'явилися в чреві моєму; не я дала вам дихання і життя; не мною утворився склад кожного. Отже, Творець світу, Який створив природу людини і влаштував походження всіх, знову дасть вам дихання і життя з милістю, оскільки

Поза сумнівом, одним з найбільш яскравих прикладів християнського подвигу в цьому оповіданні є мати, яка не тільки стала свідком смерті своїх дітей, але і сама надихала їх на мученицький подвиг

ви тепер не жалієте самих себе за його закони". Святий Григорій, очевидно вражений вчинком матері, порівнює її подвиг з подвигом Аврама, який готовий, із слухняності Богу, принести в жертву свого сина: "Мати,

мужня і благородна, любляча і своїх дітей, і Бога, переносить в серці своєму надприродні страждання. Не жаліє вона страждаючих дітей, навпаки, вона боїться, що вони не постраждають. Вона не стільки тужить про тих хто відпав, скільки бажає, щоб приєдналися до них ті, хто залишився... О, мужня душа в жіночому тілі! О, дивна

і великодушна жертва! О, жертва Авраамова і, якщо не зухвало сказати - більша Авраамової! Бо він одного, хоча і єдинородного, приносить з готовністю, вона ж присвятила Богу цілий народ синів, перевершивши і матерів, і священників числом жертв... Вона приводила в приклад свою сивину і старість для більшої переконливості умовлянь не для того, щоб врятувати

**Передсмертні слова
Єлеазара сповнені
сповідання Єдиного Бога,
готовності померти за
Нього...**

дітей від смерті, але щоб спонукати їх до страждань".

Передсмертні слова Єлеазара сповнені сповідання Єдиного Бога, готовності

померти за Нього: "Антіох і всі хто стоїть тут! У нас один цар - Бог, від Якого ми отримали бугтя і до Якого повернемося. Одне у нас спасіння - в дотриманні заповідей. Одне багатство - ті блага, на які сподіваємося; і ніщо для нас не страшно, крім того, щоб боятися чогонебудь більше Бога. Наша батьківщина - горний Єрусалим, якого ніякий Антіох не візьме в облогу і не зможе взяти. Наш храм - прекрасне небо, а свято наше - ликування ангелів. У нас одне велике і найбільше таїнство - Бог, на Якого вказують і всі інші таїнства".

Св. Григорій співвідносить ситуацію в Іудеї часів Антіоха Єсіфана з епохою Візантійської імперії часів Юліана Відступника - нечестивий цар, який примушував людей відректися від віри в Істинного Бога і прийняти язичництво. "І там і тут - громадяни, лояльні своєму цареві у всьому, але коли стосується віри та постає вибір між царем земним і Царем небесним, вони віддають перевагу останньому.

Святитель Григорій говорить, що "мучеництво не просто приклад героїзму окремої людини або групи осіб - воно може бути таким, що надихає, очищає і спасає цілий народ. Іншими словами, мучеництво і сповідництво можна порівняти із спокутним подвигом Христа".

**...мучеництво не просто
приклад героїзму окремої
людини або групи осіб - воно
може бути таким, що
надихає, очищає і спасає
цілий народ...**

Саме на подвизі сповідників віри будується і стоїть Церква, саме кров'ю мучеників вона зберігається і зростає.

Очевидно, що вже в ті часи духовна доля цілого народу залежала від твердості духу кожної окремої людини і всього народу в цілому. Можна говорити про те, що завдяки таким людям, як Єлеазар, його дружина і сини - віра була збережена.

Так само і за часів Юліана майбутнє християнства залежало від того, наскільки твердим виявиться народ і кожен християнин в сповіданні віри в Христа. А в епоху імператора Валента (164-178) від твердості захисників віри залежала доля Церкви - чи вистійть вона під натиском аріанства або, підкорившись, стане на

сторону еретиків.

Подвиг сім'ї Макавеїв засвідчує нас в тому, що кожен християнин повинен мати в собі мужність стати, якщо знадобиться, сповідником, мучеником і свідком істинної віри. Мільйони людей протягом всієї історії Церкви - починаючи з апостолів і закінчуючи мучениками наших днів - віддавали своє життя за віру, тим самим являючись соратниками Христа в Його спокутній справі.

З цього дня починається Успенський піст. По строгості він прирівнюється до Великого посту (без м'ясних, молочних і рибних продуктів) і продовжується з 14 по 27 серпня (до дня Успіння Пресвятої Богородиці). Тільки 19 серпня в свято Преображення Господнього - один раз за весь піст - можна їсти рибу. Втім, коли у одного з відомих сучасних священників запитали, чи існують в Православній Церкві (і якщо існують, то які і для кого) послаблення посту, він відповів приблизно так: "Послаблення посту є: для новонавернених, дітей, вагітних, матерів які годують, хворих, подорожуючих або тих хто у відпустці. Які послаблення - питання індивідуальне і відноситься, скоріше до особистої християнської свідомості". Проте не варто турбуватися, якщо ви не знайдете себе в жодній із цих груп: піст продовжується всього два тижні, а дотримання церковних канонів літом - суцільне задоволення.

Після святкової Літургії
звершується освячення води і
меду

Мудрість святих:

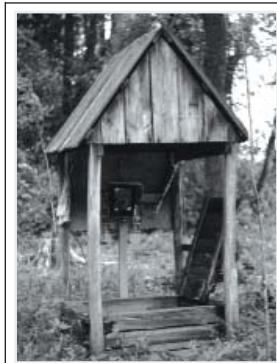
Один брат сказав старцю: "Авва! Ось я часто запитую святих Отців, щоб вони сказали мені повчання для спасіння моєї душі. І що б вони не сказали мені, нічого не пам'ятаю". В старця було два пустих глечика. Він сказав брату: "Іди, візьми один з цих дзбанів, налий в нього води, помий, воду вилий, а дзбан, перевернувши постав на своє місце. Брат зробив це один раз, а потім, за наказом старця, другий і третій. Тоді старець сказав йому: "Принеси сюди обидва дзбани". Коли брат приніс, старець запитав, який з них чистіший. Брат відповів, що той, в який він наливав воду і мив. На це старець сказав: "Так і та душа, син мій, яка часто чує слово Боже, хоча і не втримує в пам'яті нічого з почутого, усе - таки більше очищується, ніж та, яка ніколи не запитує і не чує слова Божого".

Православне Зазим'є

диякон Анатолій СЛИНЬКО

Як правило, історія більшості українських поселень починається з церкви. Від самого початку Господь благословляв місце і залишив якусь ознаку, яка б свідчила про святість його. У I ст. по Р.Х. ап. Андрій благословив гори, на яких згодом утворилося місто Київ. Почайв також заснований благословінням Божої Матері. Як говориться в народі - "святих місць пустим не буває". Люди завжди прагнули до святості й селились біля таких місць, будували на такому місці храм і берегли його.

З часу заснування Зазим'я до нас мало дійшло точних відомостей про особливе явлення Божої благодаті. Але нам відомо наступне. Київський князь Володимир Мономах, видавши свою доньку Агафію за городецького князя Всеволода та подарував йому землі, де зараз знаходяться села Зазим'є й Літки. Князь Всеволод утворив на цих землях прибуткові господарства — зимове (зимне) й літнє в 1128 р. і відповідно, в першу чергу, як князь православний, поставив дерев'яні церкви і князівський двір. У зимовому господарстві це була церква Преображення Господнього. Стояла вона на самому високому місці — біля озера. Саме навколо храму за зимнім господарством, віддаючи шану святості місця, стали селитися прості люди. Так і утворилося

Свята криниця Кип'ячка, фото 2002 р.

поселення За-зимнє або Зазим'є. За сільськими переказами недалеко від цього поселення сталося чудо. В урочищі "Церковне" дівчина пасла худобу священика. Раптом у бору почувся незвичайний шум і дзюрчання води на болоті та з'явилося яскраве світло. Прибігши до того дивного місця, дівчина побачила ікону Богоматері у сльві, а біля неї струмок, що фонтаном виривався з землі. Поглянути на таке чудо прийшло багато людей, і всі радісно восхваляли Бога за такий прояв Його ласки до цієї землі. Ікону віднесли до церкви, а на тому місці, де утворилося джерело спорудили криницю. Через те, що там ніколи взимку не замерзала вода її назвали Кип'ячкою. До наших часів це місце вшановується зазимцями як святе. З давнього часу люди приходили сюди помолитися, а при спекотній погоді попросити у Бога дощу. Хресним ходом йшли від церкви до Кип'ячки, співаючи: "Даждь дождь земле жаждущей, Спасе". І Господь завжди давав людям по їх вірі.

Нам точно не відомо, чи постраждав храм зимнього поселення при татаро-монгольській навалі, але після пограбування татарами село переходило у володіння різних господарів і в кінці кінців стало в XVI ст. належати Києво-Печерській Лаврі. Після Берестейської унії 1596 р. права православних притискаються католиками: забираються у православних земельні угіддя, церкви, монастирі, забороняється навчання православних у вищих школах, поставлення їх на державні посади. Київський митрополит Михайло Рогоза, що визнав верховенство над собою Римського папи (прийняв унію), передав католикам Софіївський і Видубицький монастирі. І, звичайно, відібрав

у православних землі, села, закріпивши їх за уніатськими монастирями. Така ж доля спіткала й Зазим'є. Село

Свт. Петро (Могила)

передали Софіївському монастирю (окатоличеному) й зробили його резиденцією католицького біскупа, а дерев'яна церква Преображення Господнього стала костелом святого Миколая. Але народ не міг змиритися з насильницьким насадженням чужої римської віри і тому повстав на боротьбу за святе православ'я і за свою державність.

3 ініціативи архімандрита Києво-Печерської Лаври Петра Могили (нині святителя) у 1630 р. частину сіл, в тому числі й Зазим'є, за допомогою козацьких загонів звільнили від католицької експансії і костел святого Миколая перетворили знову на церкву Преображення Господнього. Софіївський монастир повернули Православній Церкві, а всі землі і села, також і Зазим'є залишили за Софією Київською.

1706 року дерев'яний зазимський храм було перебудовано і значно розширено. В 1754 р. його було пересвячено в честь Воскресіння Христового, а в 1865 побудований новий трьохпрестольний храм на честь Воскресіння Христового у центрі села. Стару дерев'яну церкву перенесли у сусіднє село Погреби де вона стояла до приходу більшовиків.

Говорячи про такий чудовий храм Божий, не можна обійти вдячним словом ініціатора будівництва архієпископа Павла (Суботовського). Народився він у кінці XVIII ст. в простій зазимській сім'ї. Рано залишився без батьків. Єдине, що його втішало, давало надію у житті — щира віра і молитва до Бога, що, мов живоносне джерело, кріпило його духовні сили і вселяло бажання служити Богу. З дитинства він полюбив церкву, постійно відвідував богослужіння, допомагав священику, кліросі — славив Творця та молився за "искрення своя". Одного Божого дня забрали його на навчання до

Архієпископ Павло (Суботовський) (1771-1832)

Києво-Могилянської академії, після закінчення якої він прийняв чернечий постриг. Далі відомо про нього те, що був він архімандритом у Смоленському Свято-Авраамієвому

монастирі і ректором Смоленської Духовної семінарії. В 1817 р. його рукоположили у сан єпископа, призначивши до Харківської єпархії. Тут він заслужив авторитет, повагу і любов пастви. В Харкові єпископ Павло побудував архієрейський будинок, що існує і до сьогодні, і церкву у братському корпусі в честь св. ап. Іоанна Богослова.

Свято-Воскресенський храм, 1998р.

У 1826 р. владика Павла перевели на Астраханську кафедру з титулом архієпископа Астраханського і Кавказького. Невтомно трудився ревностний єпископ на ниві Христовій і в кавказькому краї. Саме тут, у 1832 р. взяв Господь душу невтомного владика. Всі кошти, що залишились, заповів він на будівництво великого цегляного храму у своєму рідному селі Зазим'ї, яке любив до кінця земного життя. Вічна пам'ять нашому владичі Павлу!

У будівництві нового храму Божого брало участь все село. Цеглу особливої міцності привозили на підводах з Вишгороду, частково виготовляли на місці. Храм було завершено і освячено у 1865 р. на престольне свято, Свіле Христове Воскресіння — Пасху. Раділи зазимці щиро і безмежно. Адже новий храм — це символ оновленої душі.

Відтепер зазимці мали віраду, молячись у цьому храмі, аж до приходу радянської влади у 1920р. Цей рік залишив страшний, кривавий слід на землі зазимській. Сталася смертельна сутичка між насаджувачами нового безбожного порядку і непокірними йому мешканцями села. І жахливо те, що сталося це біля стін Божого храму. У місці, де повинна линути молитва, лунали постріли, чулись передсмертні крики молодих хлопців-чекістів — гірка, але правда. Прости нам Господи, не знаємо бо, що творимо! Пізніше з повстанцями розправились направлені на Україну регулярні війська, було спалено частину села і церкву. Згоріли настінні розписи, ікони, книги — залишились тільки стіни. На протязі 6 років церкву відремонтували, відновили богослужіння, але ненадовго. Богоборницька влада у 1935р. закрила храм для його прямого використання і намірилась перебудувати його на клуб для молоді. Але Господь не допустив цього святотатства: знайшлися люди, які допомогли храму вижити, і зберегли його як цінну пам'ятку культури. Не дивлячись на це, богоборці знайшли інший спосіб поправити святиню — влаштували у церкві зерносклад. І сьогодні можна побачити на підлозі отвори, в яких стояли засіки та

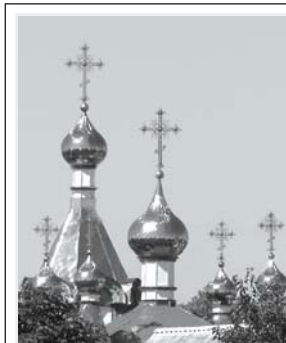

Пасхальний хресний хід, 2005р.

станки. Це було в кінці 30-х років. Настоятелем храму в цей тяжкий час був священик Михайло Подельський, якого восени 1937 р. заарештувало і розстріляло НКВС. А тіло мученика закопали в Биківнянському лісі. Сьогодні цей настоятель числиться в списках до канонізації як новомученик.

Настала вітчизняна війна, прийшла німецька окупація. Церкву було відкрито, богослужіння відновились. З того часу храм вже не закривали.

Сьогоднішня святиня Зазим'я, Свято-Воскресенський храм, має три престоли: головний — в честь Воскресіння Христового, лівий — в ім'я апп. Петра і Павла, правий — архистратига Божого Михаїла. Величний вигляд храму вражає своєю неповторністю і оригінальністю. Храм завершується п'ятьма куполами. Над центральним входом розміщена двоярусна дзвіниця, що сповіщає зазимців про важливі моменти і події церковного життя. У 2005 році було позолочено куполи храму родичами потомків архієпископа Павла (Суботовського). Про архітектуру храму можна писати багато, але найкраще було б прийти, дорогому читачеві й самому помилуватися храмом та помолитися в ньому.

Позолочені куполи, 2005р.

Духовне життя Свято-Воскресенської парафії йде своїм руслом: звершується Євхаристія, люди каються в гріхах, причащаються Тіла і Крові Христових, моляться за спасіння своє і своїх близьких, живих і померлих, возносять молитви за український народ і єдність Церкви.

Настоятелем парафії сьогодні є протоієрей Олександр Генераленко, зусиллями якого церква ремонтується, оновлюється. З його благословіння організовано при храмі бібліотеку, паломницьку службу, вийшло кілька номерів журналу "Путник", в інтернеті представлений веб-сайт храму. Також з благословіння настоятеля і зусиллями голови сільської ради Людмили Валентинівни Спичак і місцевих підприємців почалось будівництво Духовно-Просвітницького Центру при храмі, оновлено і упорядковано церковне подвір'я, активно ведеться розпис внутрішніх стін храму.

Крім цього, є ще багато задумів на майбутнє, пов'язаних з православним просвітництвом і духовним оздоровленням.

Мудрість святих:

Людина доти не матиме кінця своїм клопотам, доки не полюбить того блага, яке ніколи не відніметься від неї.
(блж. Августин).

Марні молитви людини, котра жадає помсти. Малі та незначні погрішності позбавляли слави великих мужів.
(Авва Ісайя).

Один на один с Богом. Об исповеди в Православной Церкви

Зачем нужна исповедь? Этот вопрос практически в 100 % случаев встает перед человеком, который пытается жить церковной жизнью. Задаются им и те, кто смотрит на Церковь извне, часто недоумевая, чем отличается исповедь от, скажем, разговора по душам с другом или от сеанса у психотерапевта.

А действительно, чем отличается? И зачем христианину так непременно нужна исповедь?

Об этих и многих других вопросах Павел Букурров беседует в стенах храма преподобных Зосимы и Савватия Соловецких в Гольянове со священником Алексием ТИМАКОВЫМ.

- Отец Алексий, первый вопрос, который естественным образом возникает у человека общества потребления: зачем мне исповедоваться, что даст?

- Приходя на исповедь, мы приступаем к одному из основополагающих таинств. В Церкви все совершается незримым действием Божиим. Давайте внимательно вслушаемся в молитву, предваряющую нашу исповедь. "Се (вот - П.Б.), чадо, Христос невидимо стоит, приемля исповедание твое". То есть ты, человек, стоишь один на один - с Богом! Точно так же будет, когда умрешь. И в этом смысле таинство покаяния есть опыт умирания...

Будучи еще жив, я, если жестко сказать, как бы репетирую свое предстояние перед Богом. В этот момент не может быть никакого обмана. Что я скажу Ему - Тому, Кто знает все до самой моей глубины? И здесь я открываю собственную глубину по своей воле. Ту глубину, где, в общем-то, очень страшно. Где нет желанной чистоты, где иной раз одна только грязь и смрад. И я это выкладываю перед Богом для того, чтобы Он меня очистил.

Часто, когда ко мне люди приходят в первый раз, я им даже анекдот рассказываю про Чапаева. Анекдот этот своего рода притча. О том, как Чапаев пошел с Петькой в баню мыться. "Петька, потри мне спину". Петька отчаянно трет. Последовательно смывая слои грязи, приговаривает: вот, мол, очередной слой грязи сошел. В конечном итоге Петька радостно кричит: "А вот и майка, которую в прошлом в году потеряли, нашлась!". Действительно, когда мы приходим на таинство покаяния, мы, такие вот немывтые, приходим в баню. И начинаем отмываться, но, в отличие от Петьки с Чапаевым, не с маечки, а с дубленки. И до майки, я не знаю, всегда ли мы успеваем дотыться-докопаться...

Для исповеди важна наша решимость - прийти и встать перед Богом, и открыться Ему: "Господи, помоги!". Здесь совершается таинственное действие Божие. Бог встречает меня во всей моей негодности. И исцеляет меня от моей скверны, которую я выношу перед Ним своим добрым волеизъявлением. Если не будет моей искренности, то не будет покаяния. Становясь на путь покаяния, очень важно помнить, что нет такого греха, который Господь не сможет простить. Отчаяние в исправлении - это хитрый бес,

парализующий мою духовную активность, неверие в силу Божию и веру в возможность моего обновления, даже несмотря на то, что я продолжаю грешить.

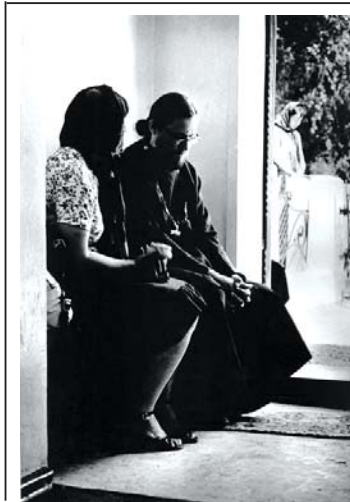
- Исповедь - то, что накопело, в ней человек душу свою изливает. Означает ли это, что исповедь - чисто спонтанный акт? Что к ней нельзя готовиться, иначе она потеряет свою непосредственность, станет искусственной, формальной?

- Безусловно, нужно готовиться, как иначе? Если, подходя к священнику, приближаясь к Кресту и Евангелию, я не проживу тот участок жизни, за который исповедуюсь, я наверняка буду очень поверхностен. А когда я специально готовлюсь и серьезно вдумываюсь в свою жизнь, то, наверное, смогу раскрыть и показать все потаенные уголки своей души.

Не бывает греха вообще... Грех всегда предельно конкретен. К сожалению, иногда ко мне приходят и докладывают: "Грешна, батюшка, во всем!". Чаще всего это ложное смирение, попытка создать впечатление раскаянности, но, при этом, не раскрыть конкретно своей неправды.

Мы ведь обычно относимся к себе крайне снисходительно: "Что я - святой, что ли?". Фразу эту мы произносим, как бы говоря: "Что я - сумасшедший, что ли?". Православный же путь есть практика духовного трезвения, при которой правилом жизни полагается не среднестатистическая хорошесть, а святость. Мы забываем, что созданы по образу Божию (образ по-гречески икона), что несем в себе икону Христову, врученную нам Самим Богом. А икона, если ее долго не реставрировать, темнеет, превращается в "черную доску" (по выражению Солоухина). За драгоценный дар мы несем огромную ответственность. За каждое пятно, которым мы затемнили этот образ. Как раз неподготовленность, поверхностность, аморфность, неискренность приводят к искусственности в покаянии. Только вдумчивое, трепетное отношение к святости, которая дарована человеку, только трезвое опознание греха, своей неправды, возвращает нас на дорогу, ведущую к Всевышнему. Нам необходимо постоянно возвращаться и возвращаться к исповеди. Таким образом, вся наша жизнь становится покаянием. И в этом смысле православное покаяние - это путь, по которому мы бредем, спотыкаемся, падаем, встаем, отряхиваемся и вновь идем в Царствие Небесное.

Существует еще одна, на мой взгляд, крайность, когда впервые кающийся начинает скрупулезно конспектировать книжки наподобие "В помощь кающемуся" свят. Игнатия Брянчанинова. Проблема здесь не в том, что у него нет большинства этих грехов, а в том, что он не способен все там перечисленное воспринимать как грех. Это, я думаю, своеобразная попытка после детского сада, минуя школу и

университет, защитить диссертацию. Такая исповедь излишне формализована. Это не значит, что такими книжками нельзя пользоваться. В них как раз собрано то, что Церковь относит ко греху, что она считает грехом. Безусловно, почти все, что там написано, нам свойственно, но вопрос в том, отношусь ли я к этому, как к греху, стыдно ли мне за это, и готов ли я этому объявить войну, находясь на данной духовной ступени. Мы, безусловно, плохо видим свои грехи и потому молимся: "Господи, даруй ми зрети моя прегрешения". И от покаяния к покаянию, если мы вдумчиво и искренне вглядываемся в себя, постепенно, иногда очень медленно, спадает пелена с наших духовных очей, обнажаются духовные немощи.

- У покаянного пересмотра жизненного пути, у переоценки своих деяний должны быть четкие критерии. Тут хорошо бы опереться на опыт предшественников, чтобы не повторять все классические ошибки подряд. Не могли бы Вы назвать христианские книги, которые способны помочь собирающемуся на исповедь?

- Было бы хорошо, если бы человек, переступивший порог храма, ощутил себя находящимся в Церкви, не здании церковном, а в новом духовном мире. Водворяясь в Церкви, мы получаем в дар то, что неопишимо, не поддается словесным формулировкам - радость церковную. Выразить ее практически невозможно. Высокий опыт ее встречается у апостола Павла: "Знаю человека во Христе, который... был восхищен в рай и слышал неизреченные слова, которых человеку нельзя пересказать" (2 Кор. 12,2-4). Вот ощущение, как он смог его передать.

Эта радость нас посещает в Церкви. Но для того, чтобы туда войти, мы пользуемся и нашим разумом, он во многом помогает. Особенно если учесть, что сейчас существует некий разрыв в поколениях, и в Церковь приходят люди, не восприимчивые с молоком матери православную традицию. И то, что раньше входило через сердце, сейчас пытаются вмести с помощью головы.

Поэтому я предложил бы литературу, которая дает возможность понять, что происходит в Церкви. Вероятно, для начала лучше всего было бы читать книги Митрополита Сурожского Антония. Брошюры "Духовное путешествие. Размышления перед Великим постом", "Ступени"; его книги, такие, как "Беседы о вере и Церкви", "Пути христианской жизни", "О встрече" вводят нас в пространство Евангелия, где мы становимся по настоящему церковными людьми. А такие работы, как "О молитве", "Учитесь молиться", "Может ли еще молиться современный человек?" ставят нас, начинающих христиан, перед самой трудной проблемой православной жизни молитвенным деланием. Почему именно его книги? Потому что это и доступно, и ясно, и глубоко. Его работы не беллетристика, не профанация, а серьезная литература на современном языке. Это не значит, будто ничего другого нет, но я бы рекомендовал начинать именно с Владыки Антония. Не стоит забывать, что духовный путь надежнее всего проходит под руководством священника, поскольку на этом пути встречается много подводных камней и течений.

Священники, обычно, несмотря на свою занятость, люди очень доступные и приветствуют, когда к ним обращаются с вопросами. (Также очень полезной будет книга протоиерея Владимира Воробьева "Покаяния. Исповедь. Духовное руководство". - Ред.)

- Моя знакомая рассказывала об одном случае. К ней, стоявшей в очереди на исповедь, приблизилась интеллигентная дама. И между ними состоялся короткий диалог. - "Что здесь происходит?" - "Исповедь". - "А здесь можно попросить здоровья?" - "Здесь можно попросить прощения". Услышав эти слова, дама вежливо откланялась и направилась в сторону выхода. Отец Алексий, Вы - священник и врач. Служение священника и профессия медика направлены на исцеление. Души и тела - соответственно. Покаяние ведь не только очищение от греховной скверны, но также исцеление от духовных болезней?

- Верно. Согласно православному учению, грех - это болезнь. Входя в человека, он извращает его духовную природу. Не опознав греха, мы не поставим диагноза, а не поняв природу болезни, даже не сможем начать лечиться.

Согласно православному учению, грех - это болезнь. Входя в человека, он извращает его духовную природу. Не опознав греха, мы не поставим диагноза, а не поняв природу болезни, даже не сможем начать лечиться.

Без покаяния мы уподобляемся неразумному больному, которому врач ставит диагноз аппендицита и предлагает операцию, а больной утверждает, что у него насморк и все само пройдет. Врач и пациент должны стать сотрудниками в борьбе с болезнью. Точно так же исповедник и исповедуемый должны стать союзниками в борьбе с грехом. И очень

важно, что в православной практике помощником в покаянии является священник, с которым исповедующийся стоит к глазу на глаз. У этого священника обычно есть некоторый опыт. Он всегда способен, так или иначе, отреагировать на те излияния, с которыми человек пришел на покаяние.

Реакция может быть нелицеприятной, как всякий непосредственный живой отклик.

В Православии исповедь - всегда подвиг очной встречи. Как раз то, что отнимает в католичестве перегородка исповедальни. Однако именно подвиг способствует сжиганию греха. Не надо таинство покаяния путать с партсобранием, где, хочет того человек или не хочет, его выставляют на потеху толпе, требуя прилюдного самоосуждения за то, что он "докатился до жизни такой". Православное покаяние не только таинственное действие исцеляющей Божией благодати, но и тайна кающегося и исповедника. И раскрытие этой тайны есть тяжкий грех и профанация таинства, что принципиально недопустимо.

Скорее покаяние можно сравнить с грядкой, на которой выпалывают сорняки. Если их не полоть, то сорняки все заглушают, если же полоть, то они все равно вылезают. Успех дела именно в регулярной работе: исповедь должна быть регулярной. Ибо "лес боится не того, кто помногу возит, а того, кто часто ездит", как гласит русская пословица. В том-то и есть духовное трезвение, что чем человек праведнее, тем лучше грехи свои видит.

- У святителя Игнатия Брянчанинова встречается необычная мысль: "Ужасная жестокость к себе - отвержение покаяния! Ужасная холодность, нелюбовь к себе - небрежение о покаянии. Жестокий к себе не может не быть жестоким к ближним. Умилосердившийся к себе принятием покаяния, вместе делается милостивым и к ближним". Получается: исповедь не только примиряет с Богом и с самим собой (с голосом совести), но примиряет и с другими людьми?

- Я уже говорил о том, что человек создан по образу Божию и что образ по-гречески - икона. Т. е. все мы, по сути своей, являемся иконой Христовой. Это не наша заслуга, это дар Божий, вручаемый нам на хранение Самим Богом. Но на Страшном Суде мы дадим отчет об умножении этого дара. И на простой вопрос "Где та драгоценность, которую Я тебе, человеке, вручил на хранение?" - мы вряд ли сможем дать вразумительный ответ, если не приучили себя к систематической реставрации (к покаянию), к регулярному поиску того подлинного лика, того источника, который нас делает едиными с Творцом. Где-то в своих глубинах мы интуитивно чувствуем эту свою подлинность (ведь образ Божий в человеке неуничтожим). Но мы умудряемся это перевернуть к отвержению покаяния: "Что я - хуже других, что ли?". Тогда как началом покаяния является трезвое понимание, что, по крайней мере, я не лучше других. Здесь не может быть количественного сравнения моих достоинств и недостатков с достоинствами и недостатками другого.

Критерием покаяния является та мера, или, точнее, та безмерность даров, которыми Господь осыпал меня, и которые я обратил в прах. То, как поступил другой со своими дарами - это, прежде всего, его дело, т. е. это тайна его исповеди, и это дело Божьего суда, а не моего осуждения. И здесь очень может нам помочь опыт нашей любви или хотя бы влюбленности. Ведь полюбить человека означает так взглянуть на него, так проникнуть вглубь, что прозреть его подлинную духовную сущность, которая и является образом Божиим, иконой. Как опытный реставратор, которому принесли древнюю потемневшую доску, способен, проникнув сквозь записанные, потемневшие слои, воскликнуть: "О, какая красота!". Так и нам Господь открывает способность проникать сквозь видимое, но наносное, т. е. ничего не значащее, в подлинное, глубинное в другом человеке. Сколько раз мы недоумевали, глядя на влюбленного: "Что он в ней нашел?" Сколь часто другие удивлялись, глядя на поразившего нас человека. Но ведь настоящим, истинным, является увиденный одним - хотя бы и сокрытый от других - образ Божий, а не это недоумение, неспособность прозреть вглубь. Важно понять, как говорит владыка Антоний в книге "Таинство любви", на что я обращаю внимание, когда смотрю на икону: на повреждения иконы или на дивный лик.

Опыт любви связан с явлением Бога, Который есть Любовь (1 Ин. 4,8). А разлюбить означает променять дар глубинного проникновения в суть другого человека на мелочный подсчет количественных характеристик его полезных и вредных качеств. Путь покаяния нас трезвит. Он заставляет нас требовательно относиться к себе и сочувственно к ближнему именно потому, что я ничуть не лучше другого, что оба мы имеем одно и то же человеческое

достоинство, что оба мы созданы по образу Божию.

- "Узнай себя!" - вот сверхзадача, которую человек ставит перед собой уже не одну тысячу лет. Задача очень сложная. Как, например, быть, если и чувствуешь, что надо исповедаться, и в то же время не знаешь, что сказать на исповеди?

- Такое чувство, наверное, возможно лишь в начале церковного пути, когда мы по отношению к самому себе исходим из неверной предпосылки, что я не хуже другого, когда я слишком снисходителен к себе. Мы интуитивно ощущаем свою богообразность и вместе с тем чувствуем, что не все ладно в датском королевстве, т. е. в нашей душе. Мы начинаем ощущать, что своей жизнью, поступками, чувствами, словами вносим разлад в тот уклад, который Богом заложен в нас. Вместе с тем мы не опознаем четко причины этой дисгармонии, потому что не видим ничего из ряда вон выходящего, что бы мы ни натворили, ибо, как нам кажется, так поступают все. Но личный грех приводит к личному, или локальному, расшатыванию устоев бытия, а целокупный грех всех людей - к дисгармонии всего мира, а ее мы тоже очень хорошо ощущаем.

Поэтому, когда приходишь на исповедь, очень важно конкретно видеть свою неправду. Грех конкретен, и покаяние должно быть таким же. Вне зависимости от того, поступают так все или нет, важно, что я не имею права так поступать, я искренно опознал в себе эту неправду, и я должен с ней расстаться. Пусть для начала это будут два-три конкретных, но моих греха. В дальнейшем Господь откроет мне духовное зрение, и я увижу больше. Чем праведнее человек, тем больше грехов он увидит в себе, тем от большего груза грехов он может избавиться через покаяние.

- На исповеди приходится сознаваться в поступках, которые чести не делают. Трудно преодолеть чувство стыда...

- Камнем преткновения является смущение, с которым я прихожу на исповедь, особенно на первую. Смущение вызвано не только стыдом, но еще - недоверием к священнику. Важно помнить, что я исповедуюсь Богу, а не священнику, который является "только свидетелем", а если повезет, - помощником.

Нужна моя решимость. Очень важно, чего именно я жду от исповеди: Страшного Суда или самооправдания? В одной частной беседе протоиерей Валентин Тимаков сказал: "На том свете нет места юриспруденции!" Я прихожу на исповедь как на Страшный Суд. И это скорее явка с повинной, чем взвешивание моих добродетелей и проступков с извиняющими их факторами. Я очень далек от протестантского понимания: если ты поверил во Христа, то ты-де уже спасен, и Страшный Суд ни к чему. По мысли Патриарха Сергия (Старгородского), протестант ищет не столько спасения, сколько "безнаказанности за совершенные грехи". С другой стороны, католическая скрупулезность при взвешивании праведности и греховности на весах, при определении: спасен человек или нет? или, быть может, его стоит немного пожарить в чистилище? (будто бы Богу требуются наши мучения!) - не приемлема. Иначе невозможен феномен благоразумного разбойника.

Павел Букуров, журнал "Фома"

...когда приходишь на исповедь, очень важно конкретно видеть свою неправду. Грех конкретен, и покаяние должно быть таким же.

Що потрібно знати про церковний етикет на приході

(Продовження.)

Взаємопривітання мирян

Віруючі люди є єдиними в Христі, тому природно, що вони називають один одного "брат" або "сестра". Ці прекрасні слова виражають ту глибинну спільність віруючих, про яку сказано в молитві: "Нас же всіх тих, хто від єдиного Хліба й Чаші причащаються, з'єднай один з одним у Єдиному Дусі Святому". У широкому змісті слова і єпископ, і священник для мирянина - теж брати.

У церковному середовищі прийнято називати один одного тільки на ім'я, навіть людей похилого віку не величають по батькові. Тобто звертаємося так, як ми називаємо себе, підходячи до Причастя, до Христа.

При зустрічі мирян-чоловіків одночасно з рукостисканням цілують один одного в щоку, жінки

обходяться при цьому без рукостискання. Аскетичні правила накладають обмеження на вітання чоловіка й жінки через цілування: досить привітати один одного словом і нахилом голови (навіть на Великдень рекомендують проявити тверезість, щоб не привнести у великоднє цілування пристрастості).

Стосунки між віруючими мають будуватися на простоті й щирості, смиренній готовності просити прощення: "Прости, брат (сестра)". - "Бог простить, і ти мене прости". Прощаючись, віруючі говорять один одному: "Храни, Господи", "Прошу молитов", "З Богом", "Допомоги Божої", "Ангела хранителя".

Етикет бесіди

Якщо бесіда відбувається між мирянином і священником, то тут необхідно пам'ятати певні правила поведінки. Священник - це носій благодаті, що її він отримав у таїнстві Священства, особа, поставлена священноначалієм бути пастирем. Тому ставлення до нього має бути сповнене шанобливості й поваги. При спілкуванні зі священнослужителем необхідно стежити за тим, щоб мова, жести, міміка, поза, погляд були благопристойними. Це

значить, що у мовленні треба уникати експресивних і тим більше брутальних слів, жаргонів. Жести й міміка повинні звестися до мінімуму.

Скромна жестикуляція є ознакою вихованої людини. У розмові не можна доторкатися до священника, вдаватися до фамільярності. При спілкуванні дотримують певної відстані. Порушення дистанції (надмірно близьке знаходження до співрозмовника) є порушення норм навіть мирського етикету. Поза не повинна бути розв'язною, тим

...у мовленні треба уникати експресивних і тим більше брутальних слів, жаргонів. Жести й міміка повинні звестися до мінімуму. Скромна жестикуляція є ознакою вихованої людини.

ОГОЛОШЕННЯ

Свято-Воскресенська парафія організує **катехизаційні бесіди** для дорослих.

З 7 вересня заняття будуть проводитись в храмі щонеділі о 16.00.

Запрошуємо всіх бажаючих!

При нашому храмі діє **Православна бібліотека.**

В фондах бібліотеки є різноманітна духовна література, відео (фільми, лекції) і аудіо записи в CD, DVD форматах.

Свято-Воскресенська парафія також організує **Недільну школу** для дітей.

Заняття будуть проводитись в храмі щонеділі о 13.00.

Перше заняття відбудеться 7 вересня о 13.00.

Запрошуємо дітей шкільного віку!

БУДІВНИЦТВО

Продовжується будівництво **Духовно-просвітницького центру** при Свято-Воскресенському храмі. На сьогоднішній день з Божою допомогою вже побудовано цокольний і перший поверхи. І це тільки початок, далі ще дуже багато роботи і капіталовкладень. Надіємося на Вашу посильну допомогу в добрій справі православного просвітництва.

Реквізити для пожертвувань:

КРД "Райффайзен Банк Аваль" м.Бровари
МФО 322904 рахунок 26006697142867
ЄДРПВ код.23569866

Пожертву можна зробити безпосередньо в храмі, купивши "Свічку доброго серця", або через кружку пожертви на "На будівництво..."

більше зухвалою. Не прийнято сидіти, якщо священник стоїть; сідають після пропозиції сісти.

У розмові зі священником віруюча людина повинна пам'ятати, що через духівника як служителя Тайнств Божих може часто говорити Сам Господь. Тому уважно треба дослухатися до слів духовного наставника.

Етикет листування

Письмове спілкування сьогодні не дуже розповсюджене, як усне, але і там є свої правила. Колись листування було майже мистецтвом. І залишилося лише дивуватися епістолярній спадщині церковних письменників або навіть простих віруючих.

Найпоширеніші послання у віруючих - це поздоровлення зі святами: Великоднем, Різдом Христовим, храмовим святом, іменинами, днем народження тощо.

Найперше правило листування гласить: поздоровляти й відповідати на листи вчасно. І хоча зрозуміло, що Великодню, Різду Христовому передусе багатоденний, навіть виснажливий піст, що останні дні перед святами наповнені турботами і клопотами - все це не може бути виправданням. Суворо регламентованих правил у написанні поздоровлень немає. Головне - поздоровлення повинні бути щирими, сповненими любов'ю.

От деякі прийняті форми. Поздоровлення до Великодня починається словами: "Христос Воскресе!" (звичайно червоним чорнилом) і закінчується: "Воістину Христос Воскресе!" (теж червоним кольором). Лист-поздоровлення може мати такий текст:

„Христос воскрес!

Улюблена у Господі Н.! Зі світлим і великим Святом - Святим Великоднем - поздоровляю тебе і всіх твоїх рідних. Яка радість на душі: "Христос бо восста - веселіє вечное". Нехай же ця святкова радість серця не залишає тебе на всіх шляхах твоїх. З любов'ю у Христі воскреслому - твоя М.

Воістину Христос воскрес!"

Поздоровлення до Різдва Христового може звучати так:

"Христос рождається - славете!

Дорога сестра в Христі Р! Мої тобі поздоровлення з нині народженим Христом і молитовні побажання зростати все життя в Христі в міру віку Його. Так очистити серце, щоб наблизитися до великого благочестя таємниці: "Бог з'явився в плоті!" Бажаю тобі допомоги Богонемовляти Христа в богоугодних справах твоїх. Твій прочанин К."

При написанні поздоровлення до дня тезоіменитства (тобто пам'яті святого, ім'я якого носить людина) звичайно бажають допомоги небесного заступника.

У храмові свята поздоровляють усю громаду:

настоятеля, парафіян. Можна почати так: "Дорогого отця настоятеля і всіх парафіян поздоровляю..."

До диякона, ієрея, ієромонаха звертаються: "Ваше Преподобіє", до протоієрея, ігумена, архімандрита: "Ваше Високопреподобіє". Украї рідко вживається зворот, що був поширений раніше: "Ваше Високоблагословення" (до протоієрея) і звертання до ієрея: "Ваше Благословення".

Етикет за столом

За столом парафіяльної трапезної, розміщуватися слід на вільному місці, що ближче до Вас, а не проштовхуватися до більш зручного. Якщо трапеза вже почалася, то, попросивши пробачення, бажають усім: "Ангела за трапезою" і сідають на вільне місце.

На чолі стола або за столом, поставленим

перпендикулярно, сидить настоятель або старший зі священників. Праворуч від нього - наступний по старшинству священник, ліворуч - священник по чину. Поруч зі священством сидить голова парафіяльної ради, члени ради, церковнослужителі (псаломщик, читець, алтарник), півчі. Почесних гостей настоятель, звичайно, благословляє трапезувати ближче до голови стола.

У цілому керуються словами Спасителя:

„Помічаючи, як запрошені вибирали перші місця, сказав їм притчу: коли будеш запрошений кимось, не сідай на перше місце, щоб не знайшовся хто між запрошеними поважніший за тебе, і щоб той, хто запросив тебе, підійшовши, не сказав тобі, поступитися цьому місцем, і тоді доведеться тобі з соромом зайняти останнє місце" (Лк. 14,7-11).

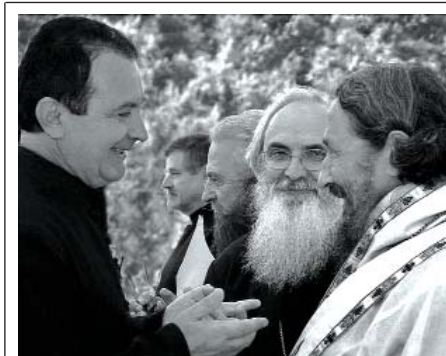
Порядок трапезування на приході найчастіше копіює монастирський: якщо це буденний стіл, то чтець голосно читає житіє або наставлення. Якщо це святкова трапеза, то звучать духовні побажання, тости. За столом треба знати міру у всьому: у споживанні їжі, напоїв, у розмовах, жартах, тривалості застілля.

Що подарувати?

Часто виникає питання, що подарувати з нагоди свята. Найкращим подарунком для віруючої людини є ікони, книги, предмети церковного вжитку, цукерки, квіти. Церковний етикет вимагає, щоб в кінці урочистостей усе зібрання заспівало "многая літа".

(далі буде)

*Ієромонах Аристарх (Лоханов)
Трифано-Печенгський монастир
"Нова книга", "Ковчег"*

Молитва Господня

Це перша молитва, словами якої звертається християнин до Бога і яка є взірцем для нашої особистої молитви. Про що я маю молитись, що маю просити і як я маю звертатися до Бога - всі відповіді у цих святих словах.

Отче наш, що еси на небесах,

1. нехай святиться ім'я Твоє;
2. нехай прийде Царство Твоє;
3. нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі.
4. Хліб наш насущний дай нам сьогодні;
5. і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим;
6. і не введи нас у спокусу,
7. але визволи нас від лукавого.

Бо Твоє є Царство, і сила, і слава, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині, і повсякчас, і на віки віків.
Амінь.

Що еси на небесах – Який знаходиться на небесах; святиться – прославляється; насущний – необхідний для існування; дай нам сьогодні – на нинішній день; прости нам провини – гріхи; винуватцям нашим – людям, які вчинили щось погане супроти нас; не введи нас у спокусу – спокуса, небезпека впасти у гріх; лукавого – усього хитрого і злого, тобто диявола (дияволом називається злий дух).

Молитва ця називається Господньою, тому що її дав Сам Господь Ісус Христос Своїм ученикам, коли вони просили Його навчити, як їм молитися. Тому ця молитва – найголовніша молитва з усіх.

У цій молитві ми звертаємося до Бога Отця, першого Лиця Святої Тройці.

Вона поділяється на: **прикликання, сім прохань і славослів'я.**

Прикликання: Отче наш, що еси на небесах! Цими словами ми звертаємося до Бога і, називаючи Його Отцем Небесним, закликаємо вислухати наші прохання.

Коли ми кажемо, що Він на небесах, то повинні мати на увазі **духовне, невидиме небо**, а не той видимий блакитний простір, що розкинувся над нами і який ми називаємо "небом".

Прохання 1-е: нехай святиться ім'я Твоє, тобто допоможи нам жити праведно, свято і своїми святими справами прославляти ім'я Твоє;

прохання 2-е: нехай прийде Царство Твоє, тобто удостой нас і тут, на землі, Царства Твого Небесного, яке є **правда, любов і мир**; царюй у нас і управляй нами;

прохання 3-е: нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі, тобто хай буде все не так, як нам хочеться, а як Тобі вгодно, і допоможи нам підкоритися цій Твоїй волі і виконувати її на землі так само беззастережно, без ремствування, як її виконують, з любов'ю та радістю, святі ангели на небі. Тому що тільки Тобі відомо, що нам корисно і потрібно, і Ти більше бажаєш нам добра, ніж ми самі;

прохання 4-е: хліб наш насущний дай нам сьогодні, тобто подай нам на цей день, на сьогодні, хліб наш насущний. Під хлібом тут слід розуміти усе необхідне для життя нашого на землі: їжу, одяг, житло, та найважливіше над усе – пречисте тіло і чесну кров у Таїнстві святого причастя, без якого нема спасіння, нема вічного життя.

Господь заповідав нам просити собі не багатства, не розкошів, а тільки найнеобхіднішого, і в усьому надіятися на Бога, пам'ятаючи, що Він, як Отець, завжди піклується, турбується про нас;

прохання 5-е: і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим, тобто прости нам провини наші так, як і самі ми прощаємо тих, які нас образили чи скривдили.

У цьому проханні гріхи наші названі "протвинами нашими", тому що Господь дав нам сили, здібності і все інше для того, щоб творити добро, а ми часто все це обертаємо на гріх і зло і стаємо "винуватцями" перед Богом. Отож, якщо ми самі не будемо щиро прощати наших "винуватців", тобто людей, що мають гріхи щодо нас, то й Бог нас не простить. Про це сказав нам Сам Господь наш Ісус Христос;

прохання 6-е: і не введи нас у спокусу, спокусою називається такий стан, коли нас щось чи хтось тягне на гріх, спокушає зробити щось беззаконне і погане. Ось тому ми й просимо – не допусти нас до спокуси, яку ми перемогти не вміємо; допоможи нам подолати спокуси, коли вони бувають;

прохання 7-е: але визволи нас від лукавого, тобто визволи нас від усякого зла в цьому світі і від винуватця (начальника) зла від диявола (злого духа), який завжди ладен погубити нас. Визволи нас від цієї хитрої лукавої сили та її обманів, яка перед Тобою є ніщо.

Славослів'я: Бо Твоє є Царство, і сила, і слава, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині, і повсякчас, і на віки віків.
Амінь.

Тобі, Богу нашому, Отцю, і Сину, і Святому Духу, належить Царство, і сила, і вічна слава. Все це істинно.

Слово вдячності

Від імені батьків дітей та від Української Відкритої Асоціації Організацій, Груп та Осіб, працюючих з дітьми, які страждають онкозахворюваннями хочемо висловити подяку всім не байдужим людям до чужого горя і біди. Спаси вас Господи, за вашу милосердність, за ваше співчуття і турботу про ближнього!

По благословінню настоятеля з 2006 року в храмі проводиться збір пожертвувань на лікування онкохворих дітей. Не залиштеся сторонь чужої біди!

На адресу храму надходять листи вдячності від батьків.
<http://donor.org.ua>

Ольга Федорівна Щиголь

Зазимська поетеса і прихожанка Свято-Воскресенського храму. "Ольга Федорівна закохана у свій квітучий край, у рідне мольовниче Зазим'є. Тут її коріння, що живиться соками землі. Тут той батьківський поріг, із якого вона пішла в життя, тут та стежина, по якій сходяться до теплої маминої хати її діти та внуки". (Соловей Г.П.)

В цьому році на Святі села була презентована збірка поезії нашої односельчанки "Тут моє коріння, тут моя земля". На цій сторінці газети подаємо кілька віршів, які породила її співоча душа.

Мое Зазим'є яснооке

Мое Зазим'є яснооке,
Душею й серцем ти широке,
Багате з мудрістю людей.
З руїн не раз ти оживало,
Звитяжно билося, страждало:
За мир, за волю, за дітей.

Мое Зазим'є яснооке,
Духовність маєш ти глибоку
Від пращурів до сьогодні.
Струмки, джерельця і озерця
Шукають стежечку до серця
І линуть піснею з грудей.

12.01.2003р.

Бабусина віра

Зорі тускніють. Місяць надувся,
Холодом тягне з коси...
- Буде негода, - каже бабуса.
- Боже, - шепоче: спаси.

Трепетно світить під образом
Свічку церковну, страсну.
Молиться Богу. Довго. З сльозами,
Вірує в силу святу.

Віру усердно переливає
Бабця на рідне село.
Глянь, а негода і відступає,
Втративши гонор і зло.

5.02.2003р.

Господь на землю задивився.

Господь на землю задивився,
Любов'ю нас благословив.
Недільний ранок народився,
Церковним дзвоном сповістив.

І поспішаю я до храму
В молитві звичній "Отче наш"
Що раз несу в духовнім плані
Життя гріхів важкий багаж.

У церкві я не в сиротинці,
Відкрию душу на розпах.
Побуду з Богом на одинці,
Покаюся в своїх гріхах.

Очищуся, бо ж знов дорога
У світ заблудний. Я іду.
Проситиму на поміч Бога,
Коли загрузну у біду.

12.06.2006р.

**Смиренно просимо не використовувати газету в побутових цілях.
Якщо вона вам більше не потрібна, то подаруйте її ближнім.**

Наша газета відкрита до співробітництва з православними авторами і всіма, хто бажає допомогти в наших добрих починаннях. "Зазимський Благовісник" видається на пожертвування прихожан, а тому розповсюджується безкоштовно. Ми будемо намагатися робити видання більш цікавим, об'ємним і якісним. З питань співробітництва і фінансової підтримки видання газети звертайтеся до диякона Анатолія Слин'яка.